

Ansøgningen tilbage, han kan maaskee lugte Uraad og tilintetgjøre Sagen, og derunder ogsaa det af dens øvrige Indhold, som slet ikke er hans Eiendom. Naar der er talt om, hvorledes at Misbrug kunde finde Sted med Hensyn til Godsforsendelse under Portofrihed, maa jeg bemærke, at jeg med Alt, hvad jeg har yttret, alene har taget Hensyn til Correspondence. Med Hensyn til Godsforsendelse tilkommer ikke det Offentlige en ganske uindskrænket Portofrihed. Jeg kan i dette Øieblik ikke indsee, at der kan være noget Betænkeligt ved aldeles at ophæve det Offentliges Portofrihed for slige Forsendelser og lade Porto'en betales af de respective Forretningsbrancher, hvorunder Sagen hører. Jeg kan ikke see, der kan være synderligt Tab derved. Det er mig ikke om at gjøre at vedligeholde denne Ret til denne Art af Portofrihed, men kun Portofriheden, forsaavidt Correspondencen angaaer. Der er naturligtvis her ikke tale om nogen Lov, som skulde tilfigte, at det med Hensyn til Portofriheden i Get og Alt skulde forblive ved de hidtilgældende Bestemmelser. Det er forudsat af den høitærede Finantsminister og vel ogsaa af Alle, der have talt i Sagen, at der gives adskillige nærmere Bestemmelser og Undtagelser med Hensyn til den hidtilgældende Portofrihed, men disse Undtagelser kunne jo dog meget godt gjøres, naar dertil findes tilstrækkelig Anledning. Det vil uden Tvivl være hensigtsmæssigt, at der indhentes Betænkning fra alle Vedkommende, for at erfare, hvilke Undtagelser, der kunne gjøres, og jeg troer virkeligt, at det med Hensyn til Correspondencerne vil være meget lidt, der kan erholdes derved; imidlertid kan man dog derpaa gjøre Forsøg. Jeg skal endnu bemærke, at forsaavidt en æret Taler har yttret sig om, at man ved den Maade, hvorpaa Bevillinger nu gives, undertiden skaffer Vedkommende portofri Correspondence, er det maaskee en altfor stor Liberalitet, som i den senere Tid har indsnæget sig, men det kan man jo forandre, det vil ikke være vanskeligt for Ministerierne at forebygge adskillige saadanne Frisendelser. Jeg troer i Grunden, at Tabet for det Offentlige ved ikke at faae Porto er ubetydeligt, mod den Lettelse og Bequemmelighed, det giver for det Offentlige og Private,

naar der forholderes som anført; det kan jo nærmere undersøges. Om ogsaa denne Lettelse berøves Vedkommende, er det heller ikke Noget, som der kan være noget Særdeles imod. Jeg har yttret, at jeg paa Grund deraf, at der allerede er vedtaget en Bestemmelse, hvorefter Portofriheden skulde fra 1ste April 1852 bortfalde, og det altsaa efter mine Tanker, som ogsaa den høitærede Finantsminister mener, er nødvendigt at bringe det ud af Verden, maa paa Grund deraf stemme for Endringsforslaget, hvorfor jeg ellers ikke vilde stemme. Jeg foretrækker det meget for det Forslag, der er stillet af den ærede Minoritet i Udvalget, dette indeholder Bestemmelser, der forekomme mig at være utydelige. Det hedder, at enhver Portofrihed skal bortfalde, som ikke vedkommer Stats tjenesten, men den ærede Taler, som har yttret sig for dette af ham og et andet Medlem stillede Forslag, synes ogsaa at tage Begrebet om Stats tjeneste i en noget vid Betydning, siden han vil have det forstaaet blot i Modsetning til private, altsaa den Green af Communalvæsenets Correspondance, som hidtil er gaaet gratis, navnlig Alt hvad der vedrører Fattig- og Skolevæsenet, Delinqventsager o. s. v., med Hensyn til det, vil han ikke der skal gjøres nogen Forandring. Jeg har allerede udviklet, hvorfor jeg troer, at den Forandring, der synes at ligge dem meest paa Hjerte, nemlig den Afgang til at faae Correspondence om private Anliggender, der komme under embedsmæssig Behandling, forsendt med Posten, ud af Verden, vil være lidet heldig for det Almindelige; det er ganske correct med Hensyn til Begrebet om Postvæsen, og det er derfor ogsaa bestemt, som Regel i Frdg. 15de Dec. 1820 § 8, at en saadan Correspondence og Affendelse skal betales af de Private, men der er ogsaa paa samme Tid indrømmet, at der er mange Undtagelser, der maa gjøres. Det kan vel være muligt, at der gjøres flere Undtagelser end der burde, men det vil Ministerierne kunne vide at forebygge, skøndt jeg troer, at naar hidtil de forrige Regjeringskollegier, nu Ministerier, ikke have taget det meget strengt dermed, er det virkeligt i Erkendelse af, at man kun bidrager meget lidet til de offentlige Indtægter ved en streng Holden derover, men derved paalægger